

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

7. SRPNA 2016

Z obsahu:

**Dopis vznešené ženě –
povzbuzení k službě Bohu**

Sv. Jan z Avily
- strana 2 -

**Láska nehledá
svůj prospěch**

- strana 4 -

**Zázraky
svatého Dominika**

- strana 5 -

Náboženský stát (1)
Grzegorz Kucharczyk

- strana 6 -

**Na Krétě skončil
historický sněm
pravoslavných církví**

- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa (35)**

- strana 9 -

**Mons. B. Auza v OSN
o diskreditaci pojmu
lidských práv**

- strana 10 -

Bůh, který stvořil svět
Dr. hab. ing. Mirosław

Rucki

- strana 12 -

Dominikánský řád v letošním roce slaví 800 let od svého založení

Dopis vznešené ženě – povzbuzení k službě Bohu

Vážená paní, je velkým potěšením slyšet o Vaší zbožné touze sloužit Bohu, ale lituji Vaší slabé odvahy vykonat to. Je velmi špatné pro kohokoliv žít světským způsobem a nezačít žít pro Boha, spoléhaje s jistotou na jeho pomoc. Má drahá sestro, od té doby, co existuje lidská rasa, byl nějaký člověk, který věřil ve svého Stvořitele a dodržoval jeho nařízení, Jím opuštěn? Byl kdokoliv nevslyšen, kdo vytrval u dovolávání se Boha celým svým srdcem? Tím spíše nás Všemohoucí vždy hledá a naléhá, abychom Mu sloužili. Pokud se dostaneme k Němu blízko, co jiného může udělat On, který je tak dobrý a tak věrný svým slibům, než přijít, setkat se s námi a obejmout nás

a dát nám svou pomoc a ochranu? Ano, opravdu a jistě tak učiní, jak říká sv. Pavel, plněji, než je možné si představit. Začněte, služebnice Boží, začněte: Vrhněte se k Němu a buďte si jistá, že Ten, který Vás inspiroval touto touhou, Vám dá sílu ji prokázat a dokonat do konce. Náš Pán probouzí někoho, kdo spí, pouze, aby ho obdaroval množstvím přízně.

Mějte odvalu a začněte s pílí a vytrvalostí: Není nic horšího, než když začátečník zahájí špatně tím, že ustupuje tělu a pokouší se potěšit svět. Zacpěte si uši proti vši lidské chvále nebo haně, neboť v krátké době jak kritik, tak soudce budou dým a popel. Jednoho dne budeme stát před Božím soudem, kde zlá ústa budou zavřena, a ctnost bude povznesena.

Zatím obejměte kříž a následujte Toho, který byl zneuctěn a který ztratil svůj život na něm kvůli Vám. Skryjte se do ran našeho Pána, aby až přijde, mohl Vás nalézt přebývající v sobě. Pak Vás zkrášlí svými milostmi a sám sebe Vám věnuje jako Vaši odměnu, že jste se kvůli Němu vzdala všech věcí, dokonce i sama sebe. Jak mála se ve skutečnosti vzdává člověk, který upouští od všech věcí! Načas je opustí, a ať už v tom pokračuje, nebo ne, může se v tom udržet jen na velmi krátký čas. Ačkoliv co vlastnil, to mu přináší neštěstí, protože vše, co není Bůh, jen zatěžuje a rozesmutňuje duši, kterou jen její Stvořitel může uspokojit. Otevřete Mu

Pokračování na str. 11

Trojedinému Bohu sloužit znamená vládnout – odkaz svatého Dominika Guzmána (str. 4–5) je pro katolické věřící zřejmý i dnes. Je dobré si oživit tohoto světce v paměti, zvláště když dominikánský řád, který založil, v letošním roce slaví 800 let od svého potvrzení papežem Honoriem III. jakožto „Řád kazatelský“. V osobě vskutku mimořádného světce dějin církve si můžeme ve Svatém roce milosrdenství mimo jiného povšimnout Dominikovy milosrdné lásky duchovní i tělesné. Rozjímáme-li o skutcích duchovního a tělesného milosrdenství, otevírá se před námi obraz člověka, který obojí rozměr milosrdenství dovedl k dokonalosti. A že našel milost u Boha, dokládají rovněž jeho zázraky, které se mnohé udály už za jeho pozemského života a jež se staly i podkladem k brzkému Dominikově uvedení do seznamu svatých.

O tři sta let později jiný světec – Jan z Avily – potvrdil to, co bylo a je známo v duchovním životě a co znal i svatý Dominik: Když Bůh někoho probouzí k poslání, jež má onen člověk zde na zemi vykonat k větší ctí a slávě Boží a ve prospěch spásy lidských duší, tak ho také zahrne množstvím svých milostí. Člověk se nemá obávat přijmout Boží výzvu, je-li pravdivě rozpoznána v poctivém rozjímání a modlitbě. Má v takové chvíli vlastně jediný

Editorial

úkol: začít. A to je mnohdy kámen úrazu mnoha duchovních i duševních nejistot, pokud schází odhodlání vyjít vstříc Božímu volání, jež je na výsost zřejmé a nepřeslechnutelné.

Víme, že každý člověk je volán Bohem specifickým způsobem, ke svému jedinečnému úkolu. A musíme si stále připomínat a povzbuzovat se v tom, že každý katolický křesťan je navíc povolán ke společnému poslání Ježíšových učedníků: hlásat jeho evangelium, svoji víru a katolickou morálku všem lidem po celém světě. (srov. str. 6–7) Tam, kde ho Bůh chce mít a kam ho v životě postaví. Při plném vědomí tohoto poslání a v upřímném snažení bude pak takový jednotlivec myslet, hovořit a konat tak, že se bezpochyby stane cenným kamínkem v mozaice Božího díla spásy. A bude tak rovněž spolutvůrcem křesťanské kultury, tak jako – slovy svatého Jana Pavla II. – křesťanští mučedníci prvních tří staletí vytvořili naši evropskou kulturu. Žel, evropská kultura potřebuje opravdu hlubokou proměnu, aby se vrátila ke svým křesťanským kořenům, a to především z hlediska duchovního – vždyť Boží soud se týká kaž-

dého člověka a čas pro záchranu duše je krátký, i když můžeme mít pocit opaku. Sám Ježíš k nám dnes hovoří v evangelii: „Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ A spoléhat se na to, že má hodina bude až zadlouho, je opovržlivým spoléháním se na Boží milosrdenství, čili smrtelný hřích... Je to také znamení doby – prakticky denně se objeví nějaká zpráva o sebevražedném atentátu či masakru většího počtu lidí. Ať už jsme připraveni to akceptovat nebo ne, je to „varovný prst Boží“ pro nás, kdo jsme od tohoto dění zatím relativně dostatečně vzdáleni. Nevíme dne ani hodiny – a nemusí jít o masakr, stačí nemoc, nehoda, selhání organismu ... Bůh si svoji cestu najde, když nastane náš čas...

Navraťme se tedy k lásce našeho Stvořitele, pro ni se odvráťme i od sebelepšího hříchu a nechme se očistit ve své zpovědi. A jak jen můžeme, vyjděme s pomocí Boží vstříc se svojí vírou také těm, kdo se proti Bohu Stvořiteli stavějí a snad i hledají způsob, jak se vyhnout pravdě – ta je však nezměnitelná. (str. 12–13) Prosme rovněž svatého Dominika i svatého Jana z Avily, aby nám pomohli být dobrými Stvořitelovými nástroji při záchraně lidských duší, tou naší vlastní počínaje.

Daniel Dehner

Při dnešním setkání tě chce Pán povzbudit jednak k bdělosti a jednak k důvěře. Je to lekce plná Boží lásky. I kdyby se ti zdálo, jako by Pán stupňoval své nároky, ve skutečnosti před tebou otevírá svou královskou cestu: to, co se lidským očím zdá obtížné, mění se láskou a radostí ve svůj opak. Ale pozná to jen ten, kdo na tuto cestu skutečně vkročí. Pros tedy na začátku tohoto setkání Ducha Svatého o dar odvahy k důvěře.

Neboj se, malé stáde! Nezáleží na velikosti, ani počet nehraje roli, nic z toho, co jsme zvyklí považovat za předpoklad bezpečí a síly. Rozhodující je to, co se zalíbilo Otcí.

Abys pochopil, jak vážně bere Pán své přísliby, vyzývá tě k smělému kroku: *Prodej a rozdej všechno, co máš!* Můžeš se toho odvážit, protože všechno to, čeho se zbavíš, je ve skutečnosti ničím proti tomu, co získáš: Zalíbilo se Otcí *dát ti království*, to znamená, že ti chce dát **všechno!** Můžeš se na to spolehnout, když uvážíš, **kdo** je ten, komu se tak zalíbilo.

Celá tvá bytost i celý tvůj život se má zaměřit novým směrem. Hlavním předmětem tvého snažení a zájmu se má stát *Boží království*. To je tvůj jediný cíl. Tvé srdce se samovolně obrací tam, kde čeká svou radost, své potěšení a svou jistotu. Jestliže si nade vše ceníš pozemských věcí, nejsi schopen pozvednout svůj zrak ani k nebi, ani k tomu, který je pro tebe připravil. Avšak jestliže ses těmito věcmi obklopil dříve, než jsi mohl pochopit a přijmout tuto Otcovu nabídku, máš je nyní nebojácně opustit.

K takovému prvnímu kroku, tedy radikálnímu odrazu od země směrem k Bohu, je jistě třeba velké odvahy. Tuto odvalu však můžeš čerpat z bezmezné **důvěry** ke svému Pánu. Uvěř mu, když ti říká: *Neboj se!* Přestaň se dívat na věci kolem sebe jen lidskýma očima. Ověř si z vlastní zkušenosti, že je možné spolehnout se na Boha a jeho slovo. *Vírou Abrahám uposlechl, vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde.* Jeho žena Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, ačkoliv čas k tomu vhodný už překročila. Jak vidíš, o tom, co je opravdu možné, protože to chce učinit tvůj Pán, vůbec nerozhoduje lidská zkušenost, moudrost a znalost. Neboj se proto uvěřit tomu, co Bůh slíbil.

Bdělost a důvěra

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vaše lampy ať hoří!

Je ovšem pravda, že ono zaslíbené *království zatím vidíš jen zdáli*. Je to však proto, že *na této zemi jsi jako cizinec a přistěhovalec*. Na konečné a definitivní setkání s Pánem *teprve* čekáš. Jak tedy žít v této době čekání, když *neznáme hodinu, kdy přijde?* S rozžatou lampou. Tvoje *lampa hoří*, je-li tvým pokladem Ježíš. Jestliže On je tvou radostí, tvoje touha roste tím více, čím déle čekáš. Jestliže po něm toužíš, neobáváš se hodiny jeho příchodu. Ta přece nebude znamenat konec tvých radostí, ale naopak jejich dokonalé naplnění. Pro toho, kdo si Ježíše nade vše zamiloval, ztrácí smysl vyhledávat si nějaká dočasná potěšení. Nepotřebuje si čas čekání na jeho příchod vyplňovat tím, že se všemožně rozptyluje. To by jen zapomínal na svého Milovaného.

To, co Pán od tebe očekává, není něco, co by potřeboval pro sebe. Zbav se klamného dojmu, jako by tě Ježíš zkracoval o něco, co je druhým dopřáno. Ježíš nebere, ale dává. I když se ti zdá, že požaduje, ve skutečnosti nabízí. Od tebe očekává tvé přijetí, abys mohl zaujmout místo v jeho království, které ti s takovou láskou připravil a které ti touží dát zcela k dispozici. Je to více než jen jeho blízkost, je to dokonalé splynutí s ním ve společenství věčné lásky, v tak těsné důvěrnosti, které se nemůže vyrovnat nic z toho, co člověk poznává a zakouší na této zemi. Nepředstavuj si nebe jako nějaké zatím vzdálené místo. Tvůj *poklad*, který si máš zajistit, se nehromadí jako v trezoru, který jednou najdeš a otevřeš. Nebe – to je Bůh sám. On sám je tím nekonečným a nezrušitelným Pokladem a tvé bohatství je v tom, že se s ním ztotožníš v blaženém patření. Proto už nyní nevyhledávej nic než jeho svatou vůli, a tím i jeho podobu, abys v něm v dokonalé důvěře bezpečně spočinul. Ty sám a tvůj Bůh! Nebe tak pro tebe začíná již nyní.

Jsi na tom opravdu tak, jako by Bůh zde byl od věčnosti jen a jen pro tebe. On sám si tě *vyvolil za svůj majetek*⁽¹⁾. Nikdo

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 18,6–9

Ta noc (v níž byli pobiti prvorození Egyptanů) byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých (rodiců) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zaspívaly chvalozpěvy otců.

2. čtení – Žid 11,1–2.8–12

Bratři! Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra (ho vedla k tomu), aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s (pevnými) základy, které sám Bůh vystaví a založí. I (neplodná) Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to

Dokončení na str. 10

není tvým sokem, naopak – tvoje blaženost je o to větší, že stejně nekonečně a jedinečně jako tebe miluje všechny své věrné. Ještě se bojíš?

Věřím Ti, Pane, pomoz mé nedůvěře.⁽²⁾ Co bych Ti mohl odepřít, když mi dáváš nikoliv mnoho, ale **všechno?**

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 33,12; ⁽²⁾ Mk 9,24

Láska nehledá svůj prospěch

Sv. Dominik Guzmán (1170–1221), liturgická památka 8. srpna

Svatý Dominik se narodil v roce 1170 ve starokastilském městě Caleruega v osmanském biskupství ve Španělsku. Jeho rodiče byli Felix Guzmán a Jana z Azy. Bohabojnost rodičů působila na Dominikovu vnitřní mysl tak, že brzy osvědčoval něžnou lásku k Bohu. Zprvu byl vychováván od svého strýce, arcikněze. Ve čtrnácti letech byl poslán na vyšší školy do Valencie.

Jako student měl nejraději knihy. Ve dne v noci v nich četl. Avšak jeho láska k bližnímu byla větší než jeho láska ke knihám. Nastal hlad. Student Dominik dal chudým všechno, co měl. A když již neměl peněz, prodal svůj nábytek, ano i své knihy a výtěžek rozdával hladovým. Tehdy se knihy

ještě netiskly, nýbrž psaly ručně na kůži, byly proto drahé. Někteří Dominikovi vytýkali, že jeho dobročinnost je přemrštěná. Odpověděl: „Co na tom záleží? Mám sedět nad těmito mrtvými kožemi, zatímco moji bratři umírají hladem?“

Jedna chudá žena se Dominikovi přiznala, že pro chudobu odpadla od církve k sektě albigenských, a kdyby se vrátila, že by pozbyla svého místa a neměla by se čím žít. Ve své lásce k duším chtěl světec sám sebe prodat za otroka, aby tak vysvobodil onu ženu z otroctví bludařského. Avšak Bůh sám pomohl a žena se vrátila do církve.

Dominik poznal, jaké škody v jižní Francii zavinila sekta albigenských. Od papeže Inocence III. byli do jižní Francie vysláni cîteauxský opat Arnold, dva cisterciáckí kněží, Rudolf a Petr z Kastelnavy, a jiní. Bylo jim uloženo, aby tam kázali a obraceli lid na pravou cestu. Ale papežským poslům a kazatelům mařil práci již jejich příchod; přicházeli s velikou družinou, ve skvostném církevním rouchu, na koních nádherně osedlaných. Také nepřikladný život mnohých kazatelů zavinil neúspěch kázání mezi bludaři, kteří lid k sobě lákali chudobou a líčenou přísností mravů.

Dominik to všechno pozoroval, a proto si vyžádal v Římě povolení, aby směl v již-

ní Francii sám kázat a lid pro víru katolickou získat. Oblékl se do chudého roucha a bos, bez peněz a beze vši nádhery se vydal na apoštolskou cestu k albigenským. Přidali se k němu někteří horliví kazatelé. Kdykoliv se konaly učené hádky s albigenskými, tu Dominik vynikal učeností a výmluvností tak, že ho protivníci nazývali svým nebezpečným odpůrcem. Snažil se

je mírnou cestou obracet k pravdě; katolický lid utvrzoval ve víře, obojím pak bez rozdílu prokazoval skutky milosrdenství.

Nejvíce albigenská bludařská katolická kněžstva vytýkali, že nenásledují Pána Ježíše v apoštolské chudobě. Svatý Dominik se vzdal i dovolených statků, aby tou obětí získal více duší pro Krista. Jednou se na svých misijních cestách ubytoval v bludařské rodině. Když domácí paní a jiné ženy pozorovaly, že host po celou dobu nepožíval nic jiného než chléb a vodu a spával na zemi, tato evangelní chudoba na ně působila tak, že se vzdaly bludu a vrátily se do katolické církve.

Aby získal co nejvíce duší, kázával někdy i vícekrát za den. Lidé s napětím poslouchali jeho líbezná slova. Když jednou sestoupil z kazatelny, tázal se ho kněz: „Otče, z kterých knih jsi čerpal tak krásné myšlenky?“ Světec odpověděl: „Můj synu, více než ze všech knih jsem čerpal z knihy lásky. Z této knihy lze se všemu naučit.“

Láska k duším ho nutila často se modlit: „Pane, smiluj se nad tímto ubohým lidem! Co bude z těchto hříšníků?“

Dominik získal za spolupracovníky čtyři horlivé kněze a zamýšlel založit řád přizpůsobený tehdejší potřebě, který by pěstoval vědu i rozjímavý život. Roku 1215 se odebral do Říma, aby si vyžádal potvrzení nového řádu. Ale jeho úmysl se

nezdařil. Bylo již tolik rozmanitých řeholí, že se nezdálo prospěšné zakládat řády nové. Právě zasedající lateránský sněm vydal příslušný zákaz. Dominik však neztrácel naději. Uminil si počkat na příhodnější dobu. Tehdy se Dominik seznámil s Františkem z Assisi. Oba zakladatelé nových řádů si rozdělili mezi sebou takřka celý svět. František chtěl obnovit lidstvo naprostou chudobou a sebezáporem. Dominik pak chtěl napravit svět poučováním lidu a ožíváním víry.

Roku 1216 znovu konal cestu do Říma. Tentokrát byl jeho řád papežem Honoriem III. potvrzen. Řád byl nazván „Řád kazatelský“.

Dominik konal svoje apoštolské cesty pěšky, bos, maje tlumok na zádech, v ruce poutnickou hůl.

Kdykoliv spatřil nějakou osadu, poklekl a pomodlil se za její obyvatele. Jeho zbožnost byla vroucí. Když se řád rozšířil po všech křesťanských zemích, Dominik svolal první generální sněm. Ustanovil základem řádu naprostou chudobu, prohlásil sebe i své bratry za žebravé mnichy, zamítl nabízené statky a rozdával dosavadní jmění různým ženským klášterům.

Na jedné apoštolské cestě onemocněl v boloňském klášteře; bratři mu připravili lůžko. On však zamítl všechno pohodlí a ulehl jako obyčejně v řeholním oděvu na podlahu, na níž bylo rozestřeno hrubé roucho. Poté dal svolat novice a napomínal je, aby milovali Boha a věrně dodržovali řeholní pravidla. „Zachoval jsem,“ řekl, „neporušenost těla až do této chvíle. Hleďte i vy pěstovat čistotu. Setrvejte v pokoře a v dobrovolné chudobě. Mějte na paměti, že Bohu sloužit znamená vládnout.“ Pak se nechal položit na zemi posypanou popelem a opásal se železným řetězem. Tak usnul v Pánu dne 6. srpna 1221.

Zázraky na jeho přimluvu se děly už za jeho života a pokračovaly po smrti. Pro ně Dominika papež Řehoř IX. – rovněž na podkladě mnoha svědectví o jeho heroických ctnostech – prohlásil již 3. července 1234 za svatého.

Zdroj: Naše světla

Zázraky svatého Dominika

Na základě vyprávění sestry Cecílie byly mezi lety 1272 a 1288 shromážděny do spisu „Zázraky svatého Dominika“ události, které se staly v roce 1221. Tehdy, nedlouho před svou cestou do Boloně na generální kapitulu v květnu téhož roku, Dominik trávil postní dobu v Římě, a mohl tak spolu s dalšími bratry z komunity u svaté Sabiny navštěvovat mnišky, které sídlily u svatého Sixta. Zde je výběr některých ze zázračných událostí.

Zázrak spojený s kázáním: démon nesnese účinnost světcova slova...

Blažený Dominik kázal s mocí slovo Páně a držel se blízko mřížky, aby ho sestry mohly vidět a slyšet. A hle, žena plná démonů, kterých prý měla sedm, začala prudce narušovat kázání a křičela: „Zhýralče, zhýralče, svým kázáním jsi mi z nich čtyři vzal. Byli moji a tys mi je sebral.“ A opakovala neustále: „Zhýralče, zhýralče!“ Lidé reptali, protože bránila kázání. I Dominik jí několikrát řekl: „Mlč, mlč!“ Démoni odpověděli ústy ženy: „Nevyháněj nás odsud, je naše a my z ní nevyjdeme. Je nás sedm, kteří jsme do ní vešli různými způsoby.“ A všichni začali v různých tónech vyprávět, jak vstoupili do ženy. A jak lidé kvůli tomu stále více hlučeli, blažený Dominik vztáhl ruku, učinil znamení kříže a řekl: „Ve jménu Ježíše Krista, přikazuji vám z této ženy vyjít a už jí nikdy neškodit.“ A ona se zachvěla a vyvrhla takové množství uhlí a krve, že zůstala ležet jako mrtvá. Dominik přikázal, aby byla vynesena z kostela do jednoho domu a bylo o ni postaráno, dokud se nezotaví. Té sestře pak dal jméno Milena (Aimée).

(Zázraky svatého Dominika, č. 5, v M.-H. Vicaire, Saint Dominique, la vie apostolique, 1965, s. 110-111)

Synovec jednoho kardinála

O tom, jak milost zprostředkovaná svatým Dominikem je schopná obnovit to, co v nás bylo znetvořeno, jak se to stalo v případě jednoho velmi vážně zraněného mladíka.

Zmíněného dne, když blažený Dominik zaujal místo s kardinálem Hugolinem, Štěpánem a Mikulášem, za přítomnosti abatyše a mnišek, hle, přispěchal jakýsi muž, rval si vousy a hlasitě naříkal: „Běda! Běda!“ Pobočníci se ptali, co se stalo.

On nato: „Synovec monsignora Štěpána spadl z koně a leží mrtvý.“ Tento mladík se jmenoval Napoleon. Po této nešťastné zprávě, hnut dojetím, se strýc sesul do Dominikova náruči. Mezitím co ho podírali, se Dominik zvedl, pokropil ho svěcenou vodou, nechal ho ležet a přišel na místo, kde spočívala mrtvola nevýslovně

„Plakával velmi hojně a velmi často; slzy byly jeho pokrmem, ve dne i v noci, ve dne především, když slavil mši.“

(Bl. Jordán Saský)

poraněná a strašně rozervaná. Dal ji přenést do jednoho domu za hradbou a poručil ji zde zavřít. Potom blažený Dominik požádal bratra Tankréda a další bratry, aby přichystali vše potřebné ke sloužení mše. (...) Po skončení mše se vrátil k tělu zesnulého doprovázen kardinálem a je-

Sv. Dominik

jich služebníky, stejně jako abatyši a sestrami. Svou přesvatou rukou vrátil rozbité údy do původního pořádku, všechny rozbité a roztrhané údy od hlavy až k patě. Pak se v prostraci a za ronění slz modlil u nosítek. Toto opakoval třikrát, upravil ještě znetvořenou tvář a další údy, zvedl se, učinil znamení kříže nad zesnulým a u lůžka zesnulého pozvedl své ruce k nebi (Jan 11,41). Božskou mocí byl nadzvednut nad zem do výšky zvice jednoho lokte a hlasitě zvolal: „Mladý Napoleone, přikazuji ti ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, vstaň.“ (Lk 7,14; Sk 3,6) Před zraky zástupu, který se mezitím shromáždil k té velké podívané, se mladík napřímil (Lk 8,55), živý a zdravý, a řekl blaženému Dominikovi: „Otče, dej mi najist.“ (Mk 6,43) Blažený Dominik mu tedy dal najist a napít a vrátil ho strýci (Lk 7,15) ve zdraví a radosti bez jediné stopy po zranění. Zůstal bezvládný od rána až do třetí hodiny odpolední. Tento velký zázrak, jak je tu podán, vyprávěla sestra Cecílie. Byla přítomna u toho, co zde říkáme, a vše slyšela na vlastní uši a viděla na vlastní oči.

(Zázraky svatého Dominika, č. 2, v M.-H. Vicaire, Saint Dominique, la vie apostolique, s. 105-107)

Během pozdvihování

„Plakával velmi hojně a velmi často; slzy byly jeho pokrmem, ve dne i v noci, ve dne především, když slavil mši“ (Bl. Jordán Saský); sestra Cecílie svědčí o zázraku, jehož se dostalo blaženému Dominikovi během pozdvihování.

Poté blažený Dominik řekl bratru Tancredovi a ostatním bratrům, kteří jej doprovázeli, aby připravili všechno na mši. Byli tam blažený Dominik, kardinálové a jejich družina; nacházela se tam rovněž abatyše a její mnišky, neboť kardinálové a blažený Dominik ji měli ve velké úctě pro její svatost. Blažený Dominik tedy slavil mši s velikou hojností slz. Když dospěl k pozdvihování Těla Páně a podle zvyku je držel v rukou a pozdvíhoval, hle, před očima a k ohromení všech přítomných byl on sám pozvednut ze země do výšky jednoho lokte.

(Zázraky svatého Dominika, č. 2, v M.-H. Vicaire, Saint Dominique, la vie apostolique, s. 106)

Z <http://800lethistorie.op.cz/chronologie>

Náboženský stát (1)

V poslední době se často objevuje výčitka na adresu církve v Polsku, dokonce obvinění z toho, že – domněle – usiluje o vytvoření „náboženského státu“ nad Vislou...

Takto zareagovala liberálně-levicová centra na to, že polští biskupové připomněli učení církve o posvátnosti lidského života v souvislosti s nedávno vnučeným zákonem povolujícím početí in vitro. Stejní komentátoři zároveň poukazovali na to, že takový postoj biskupů je „návratem do středověku“.

Dvojnásobná absurdita. Zprv se zaměřuje (záměrně?) působení nauky církve na lidská svědomí s bezprostředním vlivem na postupování vlády. Zadruhé, autoři těchto připomínek si neuvědomují, že církev po staletí svých dějin – rovněž církev v Polsku a také ve středověku – nejednou kladla důraz na svou péči o rozdělení sfér vlivu: vlády světské a vlády duchovní. A nezřídka za to platila velkou cenu.

Velká novost křesťanství

Dá se říci, že právě církve, věrná Spasitelovu učení o odevzdávání toho, „co je císařovo“, a toho, „co je Božího“ (Mt 22,21), byla hlavním iniciátorem tohoto odlišení. Pravdu o této zásluze církve pro civilizaci připomenul v roce 1988 svatý Jan Pavel II., když promlouval v Evropském parlamentu: „Po Kristu už není možná absolutizace společnosti jako kolektivní hodnoty, která pohlcuje lidského jedince s jeho nepominutelným významem. Společenství, stát, politická vláda patří do věci tohoto světa, proměnných a stále podléhajících zdokonalování. Žádný společenský program neustanoví nikdy království Boží, to znamená eschatologickou dokonalost na zemi.“

Křesťanstvím hlášané rozlišení toho, co je Boží, a toho, co je císařovo, bylo ve starověku úplnou novinkou. Řecké městské státy a republikánský a později císařský Řím takové rozdělení neznaly a neuznávaly, jak o tom jasně svědčí mučednictví prvních křesťanů. Bez přehánění můžeme říci, že mučedníci, kteří umírali v římských amfiteátrech proto, že odmítli uctívat vládnoucího císaře (nebo jeho podobiznu), byli v jistém smyslu ko-

runními svědky tohoto odlišení. I v tomto smyslu je třeba chápat slova Jana Pavla II., která řekl roku 1991 ve Włocławku, že „evropskou kulturu vytvořili mučedníci prvních tří století“.

Přehnaná péče světské moci

Je třeba zdůraznit, že úsilí světské moci o ovládnutí církve neskončilo ani ve chvíli vyhlášení Ediktu milánského, jímž císař Konstantin roku 313 zrovnoprávnil křesťanství s tehdejšími dosavadními státními římským kultem. Tento císař měl veliké ambice a nespokojil se jenom s tím, že ukončením politického pronásledování křesťanů církvi zabezpečil podmínky pro normální rozvoj. Zašel dál: Sám sebe považoval za povoláného vést církve podobně jako biskupové a nechápal to pouze v administrativním smyslu. Biskupům, kteří se sešli na prvním nicejském sněmu, napsal: „Bůh vás ustanovil za biskupy v tom, co se týká vnitřního života církve, zato mne ustanovil za biskupa ve vnějších záležitostech.“ Dodejme, že tato slova napsal císař, který ještě nebyl ani pokřtěný!

Tak se zrodila tradice césaropapismu čili vlády, která v rukou panovníka slučují církevní i světskou moc. Proti césaropapismu, který charakterizoval vládu byzantských císařů, protestovali východní i západní církevní otcové a učitelé církve. Ze západní církve to byli svatý Ambrož a svatý Augustin a z východní církve konstantinopolský patriarcha svatý Jan Zlatoústý, který zemřel ve vyhnanství, a svatý Atanáš Alexandrijský, jehož byzantská, arianismu propadlí císařové několikrát odsoudili do vyhnanství.

Odlišení, ne odloučení

Tito velcí biskupové postavili proti césaropapismu katolické učení o vztahu mezi státem a církví. Svatý Ambrož koncem 4. století napsal: „Císař je v církvi, ale není nad církví. Dobrý císař se snaží církvi pomáhat, a ne proti ní bojovat.“ A na jiném místě: „Církev patří Bohu... a císař nemá právo vládnout v Boží svatyni.“

Toto učení zachoval a v dalším století rozvinul africký biskup svatý Augustin, který učil: „Opravdu, císař, i když je člověk, panuje nad lidmi v lidských záležitostech, je ale ještě jiný Král v nebeských záležitostech. Je jeden král pro dočasný život a druhý Král pro věčný život.“ Na jiném místě to upřesnil: „Dokonce ani tehdy, když císaře žádáme o něco, co bude k prospěchu církve, nevkládáme do toho svou opravdovou důvěru.“ Koncem 5. století o tom psal budoucí papež Gelasius I.: „Císař je syn, a ne vládce církve. Ve věcech víry se může učit, a ne vyučovat.“

Všimněme si, že v tomto historickém přehledu vztahů mezi státem a (katolickou) církví šlo spíše o rozlišení, než o odloučení chápáné jako trvalé rozdělení těchto dvou institucí, což by v praxi znamenalo, že státní (veřejná) sféra má být ze zásady oddělena od křesťanského učení. Podobně jako církev prvních století bojovala proti nadvládě césaropapismu, nesouhlasila ani s takto chápanou odlokou církve od státu, jež by znamenala, že veřejná sféra nemá nic společného s křesťanstvím.

V této souvislosti je třeba uvést úryvek z dopisu papeže Gelasia I. byzantskému císaři Anastasiovi (rok 494): „Císaři Auguste, samozřejmě jsou dvě hlavní moci, které řídí tento svět: posvěcená autorita biskupů a vláda císaře. Avšak mezi těmito dvěma je břemeno spočívající na kněžích větší, protože na Božím soudu budou muset vydat počet i za krále, kteří vládnou nad lidmi... Jestliže náboženští vůdcové uznávají, že jsi od Nejvyššího dostal moc ve věcech veřejného právního pořádku, a oni sami Tvoje nařízení poslouchají, aby se nezdálo, že odporují Tvým kompetentním rozhodnutím ve světských záležitostech, jak ochotně – ptám se Tě – je třeba poslouchat ty, kteří byli ustanoveni za správce úctyhodných tajemství?“

Boží příkázání neplatí jen pro poddané

Stručně řečeno: Církev se nesnaží vykonávat povinnosti světské moci, nemůže však zapomenout na svoji povinnost („břemeno spočívající na kněžích“) hlásat víru všem a vyučovat je křesťanskou morálku. Pokud panovník – císař nebo prezident – přijme nejvyšší moc ve státě, neznamená to, že se ze dne na den musí

► zřeknout své víry a změnit se na ateistu odmítajícího Boží zákon. Všemohoucí Bůh promlouvá do svědomí každého člověka, a to bez ohledu na jeho mocenské postavení ve státě. Součástí „břemene“ spočívajícího na církvi je tedy to, že má „vhod či nevhod“ (čili vždycky) napomínat všechny, i ty, kteří vykonávají moc.

V roce 390 se obyvatelé Soluně vzbouřili proti místním představitelům císařské moci. Při pouličních bojích zabili velitele císařského vojenského oddílu, který tam působil. V té době vládl císař Theodosius, kterému daly dějiny přídomek Veliký a který v roce 380 vyhlásil křesťanství za jediné státní náboženství v celé římské říši. Theodosius horlivě bojoval proti zbytkům pohanského kultu a udržoval blízké kontakty se svatým Ambrožem, biskupem Milána, které bylo hlavním městem jeho říše.

Když se Theodosius dozvěděl o vzpouře Soluňanů, velmi se rozhněval a armádě přikázal vykonat hromadnou popravu. Vojsko shromáždilo místní obyvatele do městského amfiteátru, kde následovalo krvavé zabíjení. Zemřelo přibližně sedm tisíc lidí.

Když se zpráva o této dramatické události dostala do Milána, svatý Ambrož císaři přikázal konat veřejné pokání, během něhož nesmí přijímat svátosti. V dopise panovníkovi vysvětlil motivy tohoto svého rozhodnutí: „Vládče, nenapsal jsem to proto, abych tě zahanbil, ale proto, abys podle příkladu jiných králů setřel ze své královské hodnosti skvrnu tohoto zločinu. Odstraníš ji, když svou duši pokoříš před Bohem. Jsi člověk, a proto jsi podlehл pokušení, tak nyní nad ním zvítěz. Hřích se nedá odstranit jinak než slzami a pokáním.“

Císař poslechl Ambrožovy rady a konal veřejné pokání, které trvalo osm měsíců, až do Vánoc roku 390. Dramatická scéna, kterou zachycuje výtvarné umění, jak svatý Ambrož v pontifikálním rouchu zakazuje císaři vstoupit do milánské katedrály, aby se tam zúčastnil nejsvětější oběti, je symbolem toho, co církev vždycky uznávala: rozlišení, ale ne oddělení (odluka) dvou mocí – světské a duchovní.

Takových příběhů bylo v historii katolické církve mnoho. Císař Jindřich IV. před hradbami Canossy; svatý Stanislav napomínající krále Boleslava Chrabrého;

*Svatý Ambrož
v pontifikálním rouchu brání
císaři Theodosiovi
vstoupit do milánské katedrály
(Anthonis van Dyck, rok 1620)*

kardinál Stefan Wyszyński, který řekl tvrdě „non possumus“ (nemůžeme) uzurpátorům komunistické moci, nebo blahoslavený Jerzy Popiełuszko, který připomenul slova Apoštola národů o přemáhání zla dobrem – všechny tyto události připomínají, že světská moc si nemůže dovolit všechno.

Cena za svobodu církve

Toto přesvědčení bylo jedním z pilířů civilizace, kterou nazýváme latinská nebo západní. Nejedna biskup a nejedna papež zaplatil za toto přesvědčení největší cenu. Postoj, jaký projevil císař Theodosius, patřil spíše k výjimkám.

Když ve 4. století byzantští císařové rozšířili svou moc i na Itálii, západní církvi hrozilo, že zásada panování světské moci nad duchovní bude platit i zde. V té době bylo papežství jedinou institucí, která nekompromisně připomínala, že to, co je Boží, je třeba odlišit od toho, co je císařovo. Odpor vůči ambicím a nárokům světské moci stál nejednoho papeže ztrátu svobody, ba i života.

Byzantští císařové, kteří se považovali za „vnější biskupy“, si přisvojova-

li právo vnutit celé církvi svoje chápání víry. Nejednou šlo o názory, které nebyly v souladu s učením a s Tradicí církve. V polovině 4. století císařové podlehli arianismu a snažili se přinutit římského biskupa, aby tuto herezi přijal. Dráždilo je, že papež v boji proti arianismu podporuje alexandrijského patriarchu svatého Atanáše, který byl neúnavným obráncem katolické víry.

Za tento postoj poslal císař Konstantin II. v roce 355 papeže Liberius do vyhnanství do Thrákie (dnešní severní Řecko). Při této příležitosti došlo k důležité výměně názorů mezi papežem a císařem, jenž tvrdil: „Moje vůle je zákon.“ Na Konstantinovu otázku: „Kým ty jsi před světem, že se osměluješ bránit bezbožného člověka (svatého Atanáše Velikého) a narušovat tím pokoj světa a Římské říše?“ svatý Liberius odpověděl: „To, že jsem sám, otázku víry neumenšuje.“

V letech 545–555 se octl ve vězení papež Vigilius, který odmítal tendence císaře Justina Velikého zasahovat do vnitřních záležitostí církve. Ještě dramatictější byl osud papeže svatého Martina I. (649–655), jenž vytrvale bránil katolickou víru proti monoteletismu, který podporoval byzantský císař Konstantin. V červnu 653 v Římě zatklo byzantské vojsko nemocného papeže (měl přes 80 let) a na nosítkách (cesta trvala tři měsíce) ho přinesli do Konstantinopole, kde měl být odsouzen za „zradu“.

Po náležitém usměrnění neměli soudci žádné pochybnosti o tom, že papež svým odmítnutím monoteletismu „zradil“ císaře, který herezi podporoval. Papeže za tento přestupek odsoudili k trestu smrti, ale trest později změnili na vyhnanství na Krym. Před vykonáním rozsudku papeže veřejně zesměšnili a ponížili. Svlékli mu liturgické šaty a nahého vozili po ulicích Konstantinopole. Papež mučedník se tehdy modlil: „Bohu díky a chvála za všechno.“ Papež Martin I. vyhnanství nepřežil. Zemřel na Krymu 26. září 655. Nazýváme ho „mučedníkem za svobodu západní církve“. Je jedním z mučedníků – budovatelů západní civilizace, o nichž mluvil svatý Jan Pavel II.

(Pokračování)

Z Mihuycie się! 4/2015 přeložila-vv

Na Krétě skončil historický sněm pravoslavných církví

Na Krétě skončil 26. června sněm, kterého se účastnilo deset pravoslavných církví. Událost připravovaná pět desítek let měla být prvním koncilem všech pravoslavných církví po tisíci letech.

„Napsali jsme stránku dějin,“ prohlásil ekumenický patriarcha Bartoloměj I. v závěru prací pravoslavného koncilu. Ve dnech 19. – 26. června se čelní představitelé deseti pravoslavných církví sešli na Krétě, aby zde diskutovali o otázkách spojených s církví, jejím posláním ve světě i dialogem s jinými církvemi. Přítomní se rozhodli svolávat koncil každých 7 až 10 let. Z celkem 14 autokefálních pravoslavných církví nakonec čtyři odřekly účast (ruská, gruzinská, bulharská a antiošská).

Během sněmu byly publikovány důležité dokumenty na rozličná témata. Závěrečnými texty jsou pak encyklika a kratší poselství, které představuje některá hlavní témata.

Hlavní prioritou bylo vyhlášení jednoty pravoslavných církví

Mezi mnoha otázkami řešenými na Krétě vystupuje otázka jednoty církve. „Hlavní prioritou svatého a velkého koncilu bylo vyhlášení jednoty pravoslavných církví,“ píše se v závěrečném poselství. „Pravoslavná církev vyjadřuje svou jednotu a katolicitu v koncilu. Její konciliarita formuje její organizaci a způsob rozhodování a určuje její osud. Autokefální pravoslavné církve nejsou federací církví, nýbrž jednou, svatou, katolickou a apoštolskou církví.“

Dialog s jinými církvemi

Závěrečné poselství klade velký důraz na dialog s jinými křesťanskými církvemi. Ten je odůvodněn především vydáním „svědectví pravdě a apoštolské víře“, aby mohli ostatní křesťané poznat pravoslavnou tradici a víru. Dialog zároveň nikdy nesmí obsahovat kompromisy v otázkách víry.

Mezináboženský dialog a křesťané na Blízkém východě

V současné době dochází k „explozi fundamentalismu, kterou lze pozorovat

v různých náboženských tradicích, je výrazem chorobné zbožnosti“, píše se dále v poselství. K vzájemné důvěře, míru a smíření významně přispívá „střízlivý mezináboženský dialog“.

„Olej náboženské zkušenosti musí být používán k léčení ran, nikoliv k zapalování ohně ozbrojených konfliktů,“ uvádějí církevní představitelé, kteří odsuzují současné zločiny, které se páchají v ozbrojených oblastech.

Křesťanský postoj vyžaduje pokání, asketismus myslí, který je protilékem na přílišný konzum, a vědomí, že člověk není majitelem stvoření, nýbrž jeho správcem.

Účastníci koncilu také vyzývají politické představitelé k ochraně křesťanů i všech lidí na Blízkém východě, „kteří mají nezcizitelné právo zůstat ve svých zemích jako občané se stejnými právy“. Vyzývají také k ukončení vojenského konfliktu a zajištění, aby se mohli uprchlíci vrátit do svých domovů.

„Obzvláště vyzýváme ty, kdo mají moc, ať jednají tak, aby mír a spravedlnost převládly v zemích původu uprchlíků. Naléháme na civilní autority, občany a pravoslavné křesťany v zemích, kam pronásledovaní utíkají, aby jim nadále poskytovali pomoc až na hranice nebo dokonce za hranici svých možností,“ píší náboženská představitelé.

Rodina a manželství

Pravoslavná církev v poselství uvádí, že manželství je „láskyplným vztahem muže a ženy jakožto Velkého tajemství Krista a církve“. Rodina, která pramení z tohoto pojetí, je „jedinou garancí výchovy dětí, domácí církví“.

Církevní představitelé také podtrhují význam asketismu a sebezáporu v křesťanském životě.

Ochrana stvoření

Velký prostor je v koncilních dokumentech věnován otázkám ochrany životního prostředí. „Současná ekologická krize má zjevně duchovní a etické příčiny. Její kořeny jsou spojeny s chtivostí, lakomstvím a egoismem, který vedl k nerozváznému využívání přírodních zdrojů, plněním atmosféry škodlivým znečištěním a ke klimatickým změnám,“ píše se v závěrečném poselství.

Křesťanský postoj vyžaduje pokání, asketismus myslí, který je protilékem na přílišný konzum, a vědomí, že člověk není majitelem stvoření, nýbrž jeho správcem. I příští generace mají právo na zdroje, které dal Bůh lidem.

Ekonomie

S tím úzce souvisí otázka ekonomie, která nesmí být nezávislá na základních potřebách lidí a jejich nasměrování k věcnosti. „Pokrok lidstva není spojen pouze s rostoucím životním standardem nebo ekonomickým rozvojem na úkor duchovních hodnot,“ čteme v dokumentu.

Vztah k vědě

Pravoslavná církev nezaujímá stanoviska k vědeckým otázkám. Věda však podle ní nedokáže odpovědět na hlubší otázky po hledání smyslu života a světa. V této perspektivě církev „podporuje bioetiku založenou na křesťanské etice a patristickém učení“. Ačkoliv respektuje svobodu vědeckého bádání, klade důraz na důstojnost člověka a jeho božské určení a varuje před nebezpečími, která mohou přinést jisté vědecké pokroky.

Politika

„Pravoslavná církev se neangažuje v politice. Její hlas zůstává odlišný, ale také prorocký, jako zásah ve prospěch dobra člověka. Lidská práva jsou v současnosti středem politiky jako odpověď na společenské a politické krize a otřesy a ve snaze chránit člověka před svévolnou mocí státu,“ píší také pravoslavní představitelé. V tomto smyslu také vyzdvihují důležitost svobody náboženství, svědomí a kultu.

Ondřej Mléčka

(Zdroj: www.cirkev.cz, 29. 6. 2016)

Suma o darech svatého Josefa (35)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola VIII:

Dar prvního andělského zjevení

Jsou čtyři způsoby, kterými nám nebeští duchové podle Božího ustanovení udělají své dary: totiž tím, že nás osvěcují, že nám vlévají ctnosti, že námi pohybují a že se nám zjevují. Jejich zjevení je pak trojí: skrze přijetí těla, skrze vytvoření smyslových obrazů v našich smyslových orgánech a skrze vidění ve snu. O osvětlení praví sv. Diviš: ⁽¹⁾ „Nebeské rozumné podstaty ⁽²⁾ nejprve projevují božské osvětlení u sebe samých a pak sesílají na nás jeho projevy, které jsou nad námi.“ ⁽³⁾ O vlévání ctností říká sv. Řehoř: „V tomto viditelném světě nic nemůže být disponováno, než skrze neviditelné tvorstvo. Proto je také nazýváno síly Boží (*virtutes Dei*).“ ⁽⁴⁾ A v žalmu stojí: „Oslavte Pána, všechny jeho síly, vy, kdo jste v službách jeho vůle!“ ⁽⁵⁾ O pohybování praví sv. Augustin: „Jako jsou hrubší a nižší tělesa podle jistého řádu řízena tělesy jemnějšími a vyššími, tak jsou všechna tělesa řízena duchem rozumového života.“ ⁽⁶⁾ ⁽⁷⁾ Zjevení andělů skrze přijetí těla je v Písmu svatém časté a velmi dobře známé. O formách vtištěných do lidských smyslů v něm máme: „Hospodin dal v táboře Aramejců zaznít hukotu vozů a koní, hukotu velkého vojska.“ ⁽⁸⁾ Zjevení ve snu, které se stalo Josefovi, je jedním z dalších zjevení tohoto druhu, o kterých svědčí Písmo svaté.

Trojí pak činí toto zjevení přejasné, obdivuhodné a nevyhovitelné, totiž jeho způsob, čas a účinky. K hlubšímu poznání jeho způsobu je třeba vědět, že osvěcující anděl působí v osvícovaném člověku dvojitý účinek: jedním je přijetí pravdy a druhým je soud o pravdě toho, co bylo poznáno skrze osvětlení. I když sen brání soudu, více disponuje k přijetí pravdy. A po účinnějším vtištění pravdy následuje po probrání se ze sna dokonalejší soud. Máme také mít na paměti, že Bůh a andělé spolupůsobí s námi a působí v nás podle našeho způsobu. A proto, když byl Josef při svém uvažování na pochybách, a sužován tímto pochybováním svého ducha, jakoby ve snu o nevěrnosti, jak praví Glosa, zjevil se mu ve snu anděl Páně. ⁽⁹⁾

Byl tedy způsob tohoto zjevení přejasný z důvodu působícího anděla a přijímajícího Josefa. Byl obdivuhodný, neboť odpovídal stavu svatého Josefa: pracoval totiž jako ve snu, trápen pochybnostmi. Byl konečně úctyhodný, neboť když Josef pochopil ono tajemství hodné nejvyšší úcty, zapudil veškerou pochybnost. Žádné ze svatých vidění ve snu není slavnější než toto, protože v myslí svatého Josefa nezůstalo žádné místo pro jakékoliv pochybování, nýbrž naopak přehluoce poznal celé tajemství vidění, souhlasil s ním a ihned uposlechl příkazu anděla. Proto nečteme, že by byl Josef potrestán jako Zachariáš, kterému anděl řekl: „Teď však zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas.“ ⁽¹⁰⁾ Odtud plyne, že byl Josef i poté obdarován mnohými zjeveními ve snu. Kdo totiž ctil Boží dar svým citem i skutkem, zasloužil si, aby byl tímtož darem častěji obdarován.

Co se týká času tohoto zjevení, uvažuj nad jeho smyslem. Neboť Josef, třebaže byl sužován uvažováním, nenechal se strhnout vášní: jeho duch byl naopak pokojný a zaměřený k tomu, aby v ničem neodporoval Boží vůli. A to je vhodně naznačeno nočním časem, neboť je určen k lidskému klidu.

Konečně účinek tohoto zjevení byl trojí: první vzhledem k andělovi, druhý vzhledem k Josefovi a třetí vzhledem k nejsvětější Panně. Toto zjevení tak učinilo

Guido Reni (1575-1642): Sv. Josef

důstojnou andělskou přirozenost, posvětilo svatého Josefa a potěšilo nejsvětější Pannu. Toto zjevení nás taktéž učí, abychom si od andělů vyprošovali dobrodiní, ctili je a brali si je za příklad; abychom více věřili ve svatost nejsvětější Panny a viděli pokoru té, která tolik skrývala před uvažováním svého muže to, co věděla, a mlčela, třebaže se mohla zbavit podezření, kdyby mu poukázala na divy, které na ní byly uskutečněny. Prvním účinkem tohoto zjevení je tak samotné andělské poselství, druhým přijetí osvětlení svatým Josefem a třetím to, že Josef vzal nejsvětější Pannu k sobě. ⁽¹¹⁾ O tom, kdo byl oním andělem, který toto vykonal, Písmo svaté mlčí, avšak můžeme rozumně věřit, že jím byl Gabriel. Je totiž rozumné mít za to, že ten, který oznámil početí Spasitele, ⁽¹²⁾ také bděl nad jeho dalším vývojem. A tím je Gabriel, který předtím také hovořil o zrodu svatého Jana ⁽¹³⁾ a byl vykonavatelem všech tajemství vtělení Božího Syna. Z toho důvodu si také myslíme, že to byl tentýž Gabriel, na jehož pokyn Josef odešel do Egypta a pak se vrátil do izraelské země.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tedy Pseudo-Dionysius Areopagita. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Pseudo-Dionysius Areopagita tímto vyjádřením označuje anděly. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ *De caelesti hierarchia*, cap. 4. In: PG 4, sl. 179.
- ⁽⁴⁾ IV *Dialogorum*, cap. 6. In: PL 77, sl. 329.
- ⁽⁵⁾ Ž 103,21.
- ⁽⁶⁾ Výrazem „duch rozumového života“ (*spiritus vitae rationalis*) označuje sv. Augustin anděla. [pozn. překl.]
- ⁽⁷⁾ *De Trinitate*, lib. III, cap. 4. In: PL 42, sl. 873.
- ⁽⁸⁾ 4 Král 7,6. Jak již bylo řečeno výše, jako IV. kniha královská se podle jiného označení nazývá ta biblická kniha, která je dnes většinou uváděna jako II. kniha královská. [pozn. překl.]
- ⁽⁹⁾ Srov. Mt 1,20. [pozn. překl.]
- ⁽¹⁰⁾ Lk 1,20.
- ⁽¹¹⁾ Srov. Mt 1,24. [pozn. překl.]
- ⁽¹²⁾ Srov. Lk 1,26-38.
- ⁽¹³⁾ Srov. Lk 1,11-20.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že (pravou) vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece (dost) času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší (vlasti), totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho (Bůh) zkoušel. Svého jediného syna (chtěl) obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: „Od Izáka budeš mít potomky.“ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třeba i mrtvé. Proto také (Izáka) dostal nazpátek i jako předobraz.

Evangelium - Lk 12,35-40

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj maje-

tek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto po-

dobeství jenom nám, nebo všem?“ Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslí: ‚Můj pán hned tak nepřijde,‘ a začal tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

Mons. Bernardito Auza v OSN o diskreditaci pojmu lidských práv

„Autentická lidská práva jsou nezadatelná,“ řekl stálý pozorovatel Apoštolského stolce při OSN v New Yorku. Arcibiskup Bernardito Auza zdůraznil, že lidská práva jsou společným pokladem lidstva a vyžadují všeobecnou úctu a ochranu. Byla kodifikována Všeobecnou deklarací Organizace spojených národů před takřka 70 lety a mezinárodními smlouvami před 50 lety. Vatikánský diplomat varoval před tzv. novými lidskými právy, jejichž požadavky bývají vznášeny v poslední době. Jde o takzvaná práva na potrat, eutanázii či manželství osob téhož pohlaví, která autentickým lidským právům výslovně odporují.

Arcibiskup Auza vystoupil 13. července na půdě OSN během diskuse věnované lidským právům. Upozornil, že diskuse probíhá v obzvláště bouřlivé době, kdy jsou různými způsoby na celém světě lidská práva porušována. V ozbrojených konfliktech hynou civilisté, obchoduje se s lidmi, dospělými i dětmi, aby byli podrobeni otrocké práci, sexuálnímu vykořisťování nebo jsou jim odebírány tělesné orgány na transplantaci. Jsou pronásledováni

nebo přímo vyvražďováni etnické a náboženské menšiny. Stovky milionů lidí riskují život, aby utekli před pronásledováním či extrémní chudobou.

Arcibiskup Bernardito Auza

Představitel Apoštolského stolce v OSN uvedl, že vštěpování respektu k lidským právům vyžaduje porozumění tomu, odkud pramení, totiž lidské důstojnosti, která je vrozena každému člověku nezávisle na jeho rase, pohlaví, věku, schopnostech či produktivitě. Tuto důstojnost má každý člověk od chvíle početí a není to žádné privilegium. Stát ji nemůže propůjčit ani odebrat, ale má povinnost ji uznávat a chránit. Arcibiskup Auza zmínil často se vyskytující termín „nová lidská práva“, která bývají požadována poslední dobou a zásadně vybočují z rámce onoho pojetí lidství, na kterém stojí Všeobecná deklarace lidských práv i zmíněná mezinárodní smlouva. „Výraz lidská práva,“ podotkl vatikánský diplomat, „je třeba užívat přesně a uvážene, protože jinak se stanou pouhým rétorickým »šuplíkem na všechno«. A takovýto přístup diskredituje a podkopává samotný pojem lidský právo,“ prohlásil arcibiskup Bernardito Auza na půdě OSN v New Yorku.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 19. 7. 2016

Dopis vznešené ženě – povzbuzení k službě Bohu – dokončení ze str. 2

své srdce, a radujte se v Něm, a nalezněte Ho mnohem něžnějšího a více milujícího, než si můžete představit.

Někdy se divím, jak někdo může přát zlo jiným, neboť náš Pán stojí mezi ním a jimi. Jak může být Hlava hrubá k tělu, které miluje, nebo by měla milovat? Nevíte, má drahá sestro, že když Ježíš znovu vstal a zjevil se svým učedníkům, postavil se „doprostřed nich“, a ne do čela nebo kamkoliv jinam? Jednal tak, aby ukázal, že je uprostřed nás a že si nemůžeme přát ublížení ani škodu, aniž bychom to neudělali Jemu jako prvním. Osoba, která přeje zlo svému bližnímu, přeje zlo Kristu, a bylo by lepší pro toho člověka, aby se nikdy nenarodil, neboť ignoruje, že cílem, pro který byl stvořen, je milovat našeho Pána. Měla byste si uvědomit, že Vaši bližní jsou velmi drazí Kristu, že jsou stvořeni k jeho podobě a že za ně prolil svou krev. Řekněte si pak: „Jak si můžu přát zlo pro ty, kterým můj Pán přeje dobro? Jak můžu přát smrt těm, kterým si přeje dát život? Pro tyto duše Ježíš zemřel a udělal by tak znovu, pokud by to bylo potřeba, neměla bych milovat ty, kteří jsou Mu tak drazí? Co záleží na tom, když mě zraňují? Nemiluji je proto, co jsou, ani za způsob, jakým se mnou jednají, ale kvůli Kristu samému. Proč by měly jejich špatné skutky ničit náklonnost, kterou k nim chovám kvůli Němu? Prosím Boha, aby byli pro Něho přijatelní, aby Ho těšili a užívali si jeho přízně, takže zde bude více chrámů, ve kterých bude moci přebývat, více duší, které by Ho chválily, a více srdcí, která by Ho milovala, jak si zasluhuje.“ Nabídněte Bohu tuto modlitbu: „Ó Pane, vezmi do držení tyto duše a učíš je zcela svými: Ať užívají tvé přítomnosti mezi sebou, neboť Ty jsi připraven dát se všem. Ó můj Bože, jsou stvořeny ke tvé podobě; ať se Ti podobají více a více a zajisti jim i nám odpuštění, milost a slávu.“ Pokud Vaše přirozenost rebeluje proti této modlitbě, přesto ji v duchu pronášejte a pozvedněte své srdce ke Kristu, volajíc: „Kvůli tvé lásce, ó Pane, a ne pro jejich zásluhy!“ – a tak krůček po krůčku spočinete v pokoji. Pokud byste měla bojovat sama se sebou, porád se nenechávejte přemoci; nemluvte či

nejednejte nijak nemilosrdně, ani nesvolte svému srdci k jakékoliv nepřátelské myšlence o druhých.

Vaše skrupule (úzkost) ohledně vzácní jsou pokušeními, kterými se ďábel pokouší připravit Vás o duchovní radosti a okrást Vás o potěšení ve věcech Božích. Skrupulózní duše nemůže zdravě důvěřovat Bohu nebo Ho milovat, a když nenalézá, co by ji v Něm uspokojilo, není spokojená s cestou, kterou ji vede, a vzdává se Ho, aby hledala štěstí jinde: Způsobuje osudovou chybu propuknutí bouře tam, kde byl klid. Následuje z domýšlivosti své vlastní nápady, a ne Boží cestu, která je vždy sladká a jednoduchá. Nakládejte se svými skrupulemi jako se žerem; poslouchejte radu svého zpovědníka; nenaslouchejte svému vlastnímu úsudku. Nesmíte připustit, aby Vás Vaše úzkosti ovlivnily, ale říkejte: „Bůh není úzkostlivý.“ Děláte to, co je mi nařizováno v jeho svatém jménu, a to je vše, na co můžete odpovědět. Nepromarněte žádný čas v získávání Boží lásky, má drahá sestro, a brzy se zbavíte svých úzkostí, které prýští z bázlivého srdce, neboť „dokonalá láska zapuzuje strach“. Volejte k našemu Pánu: „Deus meus illumina tenebras meas“ (Můj Bože, rozjasni mou temnotu) a věřte jeho milosrdné dobrotě, že zatímco Vy Mu sloužíte, On se uráčí dát Vám více milosti, abyste poznala své chyby a napрави-la je. Pokud jde o Vaše myšlenky na marnou slávu, také jim se smějte a říkejte jim:

Sv. Jan z Avily

„Nekonám toto kvůli vám, ani to nepřestanu dělat kvůli vám.“⁽¹⁾ Ó můj Bože, jsi to Ty, pro kterého obětuji vše, co dělám, vše, co říkám, vše, co si myslím!“ Když se pokušení vrátí, řekněte mu: „Přišlo jsi příliš pozdě, práce je již odevzdána Bohu.“

Je uvážlivější pro začátečníky, když nepředvádí žádné znatelné vnější úkony zbožnosti; jejich duchovní život je mladý a křehký, a jako by byli pouze poupětem, jsou snadno zranitelní závanem chvály, proto je pro ně nejlepší, aby své milosti skrývali. Následujte tuto radu, pokud můžete, ale pokud je to nemožné a Vaše dobrá díla musí být nezbytně viděna druhými, jednejte svobodně a beze strachu. Když začínáte úkon, pozvedněte své srdce k našemu Pánu a řekněte: „Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini Tuo da gloriam.“ (Ne nás, Pane, ne nás, ale svoje jméno oslav.) (Ž 115,1) Nebo také: „Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto.“ (Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému.) V závěru na Vás naléhám, abyste povznesla své srdce k Bohu; ať jsou Vaše oči obráceny vždy k Němu, aby „mohl vyvléct vaši nohu ze sítě“ (Ž 24,15). Nestarejte se o nic v tomto světě, než o kajcnost, samotu, pokoru a půst. Následujte Boží zákon a zjistíte, jak učiní Vaši cestu přímou a vrhne Vaše nepřátele pod Vaše nohy. Praktická vůle Vám ukáže, co se nebudete moci naučit slovy úst. Vlažní a mnohomluvní se z Božích cest naučí málo, zatímco jiní, kteří pro Něho horlivě pracují, Ho budou dobře znát. Náš Pán Ježíš Kristus kráčí před Vámi, následujte Ho se svým křížem, a jednoho dne dojdete k tomu, že s Ním budete v nebi.

*Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD.,
28 Orchard st. London. W. 1904
Přeložil -jn-*

Poznámky:

⁽¹⁾ To je narážka na dobře známou příhodu sv. Bernarda, který byl během kázání pokoušen ďáblem, aby byl planý ve své výmluvnosti a v jejím účinku. Rekl: „Nezačal jsem kvůli tobě a neskončím kvůli tobě,“ a pokračoval ve svém kázání.

Bůh, který stvořil svět

Každé dítě ví, že nepořádek v pokoji se dělá sám, ale uklízet všechno, to vyžaduje práci. Fyzikové to nazývají druhou větou termodynamiky a dvoušroubovice. V přírodě se nic neuspořádá samo. Vyplyvá z toho, že na počátku bylo celé stvoření mnohem dokonalejší a víc uspořádané než dnes...

Druhá věta termodynamiky je neúprosná a v přírodě neexistuje nic, co by jí odporovalo. Jasně to formuloval vynikající kosmolog Arthur Eddington: „Jestliže ti někdo namítá, že tvá teorie týkající se vesmíru je v rozporu s Maxwellovými rovnicemi – tím hůř pro Maxwellovy rovnice. Jestliže říkají, že je v rozporu s výsledky pokusů – no, pokusy mohou obsahovat chyby. Ale jestliže se tvá teorie neshoduje s druhou větou termodynamiky, tak pro tebe není ani špetka naděje: Nečeká tě nic než ponižující pád.“ (in: R. Penrose, *Road to Reality*)

Vyplyvá z toho, že kosmologie poukazuje nejenom na nutnost existence Boha Stvořitele, ale potvrzuje také jeho pozorování po ukončení stvořitelského díla: „Bůh viděl vše, co učinil, a bylo to velmi dobré.“ (Gn 1,31) Neexistuje žádný přírodní mechanismus, který by objasnil dokonalost všech věcí ve chvíli stvoření, poněvadž „přesnost, s níž byly vybrány počáteční podmínky pro vesmír, je neobyčejná“ (P. Gusin, *Entropia Wszechświata*, „Postępy Fyzyki“ 2010, t. 61, z. 6, s. 222–228).

Náhodný vznik života?

Z technického úhlu pohledu jsou živé organismy stroje, které přeměňují energii, usměrňují ji a tak uspořádávají hmotu podle informace zakódované v genech. Vytvoření nejjednoduššího mechanismu by nebylo možné, kdyby nebyl nejdříve vymyšlený a poté smontovaný shodně s dokumentací z dostupných materiálů a s využitím dostupné energie. Nemusím asi vysvětlovat, že jenom samotný přísun energie nevede k uspořádání hmoty – nikdo asi neočekává, že v důsledku zemětřesení se postavi nové sídliště. Spíše vidíme, že se domy podle druhé věty termodynamiky hroutí. Proto také vědci zdůrazňují: „Život není příkladem samočinného uspořádání se (hmoty). Ve skutečnosti jsou životní procesy podřízeny (...) instrukcím pocházejícím z ge-

netického naprogramování zakódovaného v DNA (nebo RNA)“ (P. Davies, *The Fifth Miracle - the Search for the Origin of Life*, London 1999). Kdyby tomu bylo jinak, postačilo by 11,8 dne, aby se díky energii dodávané ze Slunce hmota automaticky zorganizovala do celého biosystému, který pozorujeme na Zemi (takový počet vyvozuje z výpočtů pouze samotné entropie S. L. Morris, *Creationism and the Laws of Thermodynamics*, „Reports of the NCSE“ 2005, Vol. 25, No. 5–6, s. 31–32).

Jaký tedy existuje důvod k ateistické víře v samočinný, náhodný vznik života? Čtete totiž v populárních encyklopediích a sledujeme v televizních programech, dozvídáme se už ze školních učebnic, že život vznikl sám od sebe (obávám se, že kdyby nějaký žák řekl při hodině biologie, že život stvořil Bůh, nedostal by pěknou známku). Zamysleme se ale poctivě nad tím, zda je opodstatněná víra v to, že život vznikl sám od sebe.

Biochemie ví velmi mnoho o tom, jak komplikované a vzájemně provázané systémy odpovídají za fungování každé buňky. Vzájemná závislost je tak obrovská, že kdyby chybělo jen několik složek, nemo-

hl by celý systém fungovat. Existuje snad proto jakákoliv pravděpodobnost samočinného vzniku nejprostšího živého organismu? Profesor F. Hoyle z univerzity v Cambridge, který analyzoval vzájemnou závislost různých složek živého organismu, uvádí tento příklad: Představme si 10^{50} slepců. Uvědomme si, že tento počet lidí postavených jeden vedle druhého by zaplnil celou naši sluneční soustavu a ještě by se všichni nevešli. Každý z těch slepců by měl skládat Rubikovu kostku. Jaká je pravděpodobnost, že všichni složí své kostky stejně? Víceméně stejná, jako náhodný samočinný vznik jen jednoho z mnoha biopolymerů, bez nichž je život nemožný. Proto také profesor Hoyle (ačkoliv nebyl věřící) tvrdí: „Řeči o tom, že nejenom samotné polymery, ale také ještě naprogramování řídicí živou buňku mohlo vzniknout náhodně v prvotní polévce na Zemi, jsou evidentním nesmyslem nejvyššího řádu.“ (F. Hoyle, *The Big Bang in Astronomy*, „New Scientist“ 1981, No. 92 (1280), s. 527)

Náhodný vývoj?

Stejně nevěrohodně vypadá líčení evolučního vývoje živých organismů, které by měly řídit náhodné mutace, genetický drift nebo přírodní výběr.

Britský profesor Andrew McIntosh věnuje pozornost faktu, že všeobecně uspořádání hmoty v živých organismech (na úrovni molekul, buněk, orgánů a celého organismu) je možné díky naprogramování zakódovanému v genech. Ve svém článku poznamenává: „Skutečný informační systém nemůže být definován pouze v kategoriích hmoty a energie. (...) Ale logická entropie (podobně jak ovládnutí mikropřepínači) místo toho, aby byla zdrojem, musí být spíše chápána jako výsledek působení systému obsahujícího informace. Z materialistického úhlu pohledu je akceptování takového objasnění těžké, ale fakta týkající se termodynamiky živých organismů poukazují právě na to.“ (A. C. McIntosh, *Information and entropy - top-down or bottom-up development in living systems?*, „Int. J. of Design & Nature and Ecodynamics“ 2009, Vol. 4, No 4, s. 351–385) Řečeno normálním jazykem, někdo musel nejdříve napsat program, aby mohl živý organismus růst a fungovat. Lepší naprogramování se ne-

může samočinně „vyvíjet“ z horšího. Druhá zásada termodynamiky je neúprosná...

Dodatečným problémem je čas, ve kterém by evoluce měla takřikajíc proběhnout. V „nejlepším“ případě by to mohlo být 4,5 miliardy let, protože na tolik se odhaduje věk naší planety; tvrdí se ale, že teprve před 3,8 miliardy let povrch Země vychladl a objevila se tvrdá kůra. Paleontologie však ukazuje, že před zhruba 520 miliony let existovali jenom měkkýši, rostliny a bakterie. Kolik informací mohlo být v jejich DNA? (Pomíňme nyní otázku, jak ta by mohla samočinně vzniknout.)

Zatím počet informací obsažených v genech jenom jediné lidské buňky odpovídá přibližně třem miliardám písmen – víceméně tolik bychom jich našli v tisícovce knih encyklopedického formátu. Kdybychom se s evolucí člověka měli směstnat do 500 milionů let, museli bychom přijmout, že přinejmenším šest bitů nových informací je rok co rok dodáváno do našeho genetického materiálu. Zatím ale 100 let výzkumů například mušky octomilky neodhalilo žádný samočinný proces, při kterém by do genů byly dodávány informace. Vědcům se například podařilo vypěstovat octomilky se čtyřmi křídly, ale pouze v podmínkách plánovaného experimentu prováděného na celé sérii generací mušek, kde byli uměle udržováni při životě jedinci neschopní samostatné existence. Navíc druhý pár křídel se ukázal nejenom úplně neužitečný (nemá potřebnou svalovinu), ale octomilkám překáží. Vědci přiznávají: „Ten důkladně naplánovaný a prováděný experiment nám neříká mnoho o tom, co mohou vyprodukovat neřízené mutace v divoké přírodě.“ (S. C. Meyer a kol., *Explore Evolution: The Arguments for and Against Neo-Darwinism*, London 2007, s. 105)

Co je ještě horší, všeobecně známým faktem je, že mutace jsou téměř výlučně škodlivé nebo neutrální. Ve skutečnosti jsou mutace chybou čtení a uchovávání informací, proto má každý organismus mechanismy korigující ony chyby. Dokonce školní encyklopedie se o tom zmiňuje (např. *Biologia. Encyklopedia szkolna WSiP*, Warszawa 2005, s. 454). Vědec Nicholas Wade zdůrazňuje: „Nová odhalení zavádějí zmatek do evoluční teorie, poněvadž, jak se jeví, nastupuje oprava mutace,

která by mohla v organismech vygenerovat něco nového.“ („New York Times“, 23. března 2005) Jde o jev, při němž měly dvě zmutované rostliny potomstvo, jež nemělo mutace rodičů. Nejistým způsobem v nich přešel genetický materiál z pokolení prarodičů, ačkoliv oba rodiče měli stejné poškozené geny. Vypadá to

„Člověk může přirozeným světlem rozumu bezpečně poznat Boha z jeho díla.“

(*Katechismus katolické církve*, 50)

tak, jako by kdesi mimo samotnou DNA byla uchovávána ještě „náhradní kopie“ genetického naprogramování dovolující opravit chyby v následujících pokoleních!

Slon v porcelánu

Profesor H. S. Lipson z univerzity v Manchesteru si všimá: „Evoluce se přeměnila v svébytné vědecké náboženství: Téměř všichni vědci ji přijali a hodně jich je ochotných přizpůsobit jí svá pozorování.“ Laureát Nobelovy ceny Francis Crick, který byl spoluobjevitelem struktury DNA, upozorňoval, že „biolog musí stále pamatovat na to, že to, co vidí, nebylo naprojektované, ale vyvinulo se“. Ale jestliže vědec vidí, že se to nemohlo vyvinout, nehodí se, aby se k tomu přiznal.

Ve své knížce *Creation and Evolution* Jay Seegert uvádí rozhovor s molekulárním biologem, který přiznal, že nikdo z jemu známých vědců, kteří zkoumají geny, nevěří v evoluci informace v nich obsažené. Tentýž biolog si myslí, že ta informace musela být stvořena „géníem všech géníů“, ale ve svých odborných článcích musí psát, že „se vyvinula“. Kdyby psal jinak, články by ve vědeckých časopisech nebyly publikovány, on by přišel o finanční podporu výzkumu a následně by byl propuštěn z práce.

Onen biolog řekl, že takto se vědec musí rozhodovat mezi dvěma šílenstvími: Z jedné strany by byla šílenstvím víra v evoluci, když je možné vidět vědeckou pravdu, a z druhé strany by bylo šílenstvím říci, že v evoluci nevěří. Tyto situace vědec přirovnal k držení slona v porcelánu a zároveň k tvrzení, že tam není. Slon troubí, dupá, něco rozdupe, něco shodí, žere

tuny slámy a smrdí jako slon – a při tom všem je třeba dělat, že tam není!

Co z toho vyplývá?

Abych to shrnul, chtěl bych citovat Jonathana Greye:

„Objevil jsem pro sebe několik věcí, ke kterým každý musí zaujmout stanovisko:

- Vědci nikdy nezpozorovali, že by se chemické sloučeniny mohly spojovat do komplikovaných molekul DNA.

- Život nemůže vznikat samočinně z neživého.

- Nejjednodušší živé organismy jsou neredukovatelně složité (tzn. neexistuje žádná jednodušší forma života, z níž by se mohly vyvíjet – moje poznámka – M. R.)

- Molekuly DNA neprodukují novou informaci, jen ji tvoří podle vzoru.

Z toho vyplývá, že neexistují přirozené procesy, které by mohly přivádět ke vzniku a rozvoji života. Neexistují vědecky potvrzené mechanismy tohoto typu. Promiňte, skeptici, ale tento stav věcí vyžaduje pouze jediné racionální vysvětlení: Od počátku musel být život naplánován a poté stvořen.“ (*The Forbidden Secret*, 2011, s. 46)

Když bereme v úvahu neúprosnou druhou větu termodynamiky, musíme si uvědomit, že samočinný vývoj čehokoliv je nemožný a že na počátku bylo všechno mnohem dokonalejší než dnes. Tímto způsobem nás vědecké údaje přivádějí k uznání Boha Stvořitele, který nás stvořil sobě podobnými (srov. Gn 1,27) a touží, abychom Ho poznávali.

Svatý Pavel promluvil na areopagu: „Nuže, já jsem vám přišel zvěstovat, co vy uctíváte, aniž to znáte. Bůh, který učinil svět i vše, co je v něm, on, Pán nebe i země, (...) není daleko od nikoho z nás. (...) Teď tedy Bůh zamhouří oči nad dobami nevědomosti a dává lidem poznat, že všichni a všude mají konat pokání, protože stanovil den, kdy bude svět spravedlivě souzen skrze muže, jehož k tomu on určil, dáváje všem záruku tím, že ho vzkřísil z mrtvých.“ (srov. Sk 17,23-31)

Navraťme se tedy k Němu, odvráťme se od hříchů a očistme se ve svaté zpovědi, abychom „ze sebe svlékli starého člověka i s jeho skutky a oblékli nového, který směřuje k pravému poznání a obnovuje se k obrazu svého Stvořitele“ (srov. Kol 3,9-10).

Z Miłujcie się! 3/2015 přeložila -vv-

Pondělí 8. 8. 2016

6:05 V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče 6:15 BET LEICHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze 6:30 Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška 7:40 Odkaz vysočanských předků 7:45 Evropská katolíci v utajení – Kosovo 8:15 Outdoor Films s Jaroslavem Jindrou (8. díl): Vězněm ve vlastní minizemi 9:45 Hledal jsem svobodu 10:00 10 let s televizí Noe: Vzdělávání otevřeno 11:05 Nárožní kámen 11:45 Bible pro nejmenší: Jonáš 11:50 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 12:40 Nárožní kámen 13:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách 13:55 Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou 14:25 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 16:00 Škola křesťanského života a evangelizace 16:15 Bez hábitu naživo: Z domu kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné v Plasech 17:20 Kalvária Nitrianské Pravno 18:00 Seestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky 18:30 Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? 18:35 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 18:45 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 19:15 Credo: korouhve Karla Rechlíka 19:35 Ars Vaticana (24. díl) 20:00 Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří [P] 20:15 Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 22:05 Terra Santa News: 3. 8. 2016 22:25 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Udělejte všechno, co vám řekne 23:15 Manželská setkání 23:30 Kulatý stůl (196. díl): Víra Karla IV. 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 8. 2016

6:05 Eva Pilarová – 55 let na scéně: Lucerna Praha 7:30 Charita Vsetín 7:45 Pod lampou: Co teď bude s EU? 8:30 Naše Prémontre 9:30 Barma – Bezmezdná naděje 9:50 Poselství svatých: Johanka z Arku 10:05 Muzikanti, hrajte 10:35 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Udělejte všechno, co vám řekne 11:25 Škola křesťanského života a evangelizace 11:45 Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? 11:50 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hlubinami vesmíru s Ing. Janou Tichou: Planety, 2. díl 12:45 Ars Vaticana (24. díl) 13:00 Dobrý Pastier 13:40 V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče 13:50 Můj Bůh a Walter: Život z Krísta 14:10 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 14:25 Kulatý stůl (196. díl): Víra Karla IV. 16:00 Milosrdství a svatost: Wadovice 16:17 Jak potkávat svět (39. díl): S profesorem Ivanem Kláněm 17:40 BET LEICHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský augustinián v Praze 18:00 Noeland (47. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 18:35 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 18:40 Hermie – obyčejná housenka 19:20 Hledal jsem svobodu 19:30 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2016 [P] 20:00 Člověk a média – Ohrožení veřejnoprávních médií [P] 20:55 Terra Santa News: 3. 8. 2016 21:15 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie [P] 21:45 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2016 22:10 Noemova pošta: Srpen 23:45 Outdoor Films s Natálií a Michalem Maděrovými (34. díl): Na kajaku kolem Velké Británie 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 10. 8. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2016 6:25 Seestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky 6:55 Dopisy z rovníku 7:40 Credo: korouhve Karla Rechlíka 8:00 U NÁS aneb Od címbálu o lidové kultuře (116. díl): „Báječná léta s Hradišťankem“ 9:25 Guyanská Diana 9:50 Ars Vaticana (24. díl) 10:10 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 11:50 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí 14:25 ARTBITR –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 14:35 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 15:20 Škola křesťanského života a evangelizace 15:35 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2016 16:00 Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří 16:20 Poselství svatých: Johanka z Arku 16:30 Noemova pošta: Srpen 18:05 Můj Bůh a Walter: Člověk 18:20 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 18:30 Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše 18:35 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 18:40 Uganda, trpící perla Afriky 19:10 Hlubinami vesmíru s Ing. Janou Tichou: Planety, 2. díl 20:00 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei 20:25 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 21:15 Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou 21:50 Prešiel som hranicu 22:45 Propast 23:15 Pomoc, která se točí 23:45 Večer chval (48. díl): Chapela 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 8. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 6:40 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei 7:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách 7:25 Jak potkávat svět (31. díl): S šéfredaktorem stanice Český rozhlas Vltava Lukášem Humíkem 8:45 Život je dar 9:10 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 9:35 Milosrdství a svatost: Wadovice 10:00 Kulatý stůl (196. díl): Víra Karla IV. 11:35 Hledal jsem svobodu 11:45 Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše 11:50 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Eva Pilarová – 55 let na scéně: Lucerna Praha 13:35 Credo: korouhve Karla Rechlíka 13:55 Muzikanti, hrajte 14:25 Marcel Van – skrytý apoštol lásky 15:25 Noeland (47. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 9. 8. 2016 16:20 Bez hábitu naživo: Z kláštera Mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě 17:25 V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče 17:40 Ars Vaticana (25. díl) 17:55 Hermie – obyčejná housenka 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíšova moc 18:35 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 18:40 Až na konec světa 19:40 Poselství svatých: Johanka z Arku 20:00 Cvrlikání (36. díl): Honza Brož 21:05 Putování po evropských kláštřech: Trapisti – Diepenveen – Návrat ke kořenům 21:40 Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří 22:00 Pod lampou: Končí se éra svobody a ctinosti? [P] 23:05 Ich bin: Já jsem 0:05 Dobrý Pastier 0:40 Můj Bůh a Walter: Člověk 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 12. 8. 2016

6:05 Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří 6:20 Seestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky 6:50 Hlubinami vesmíru s Ing. Janou Tichou: Planety, 2. díl 7:30 Škola křesťanského života a evangelizace 7:50 Příběh o Žofii 8:30 Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou 9:00 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 10:15 Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí 11:45 Bible pro nejmenší:

Ježíšova moc 11:50 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 10 let s televizí Noe: Pozvání přijali 13:40 COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 14:15 Ars Vaticana (25. díl) 14:25 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei 14:45 Chléb náš vezdejší 14:55 Rok vína 15:20 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 16:00 Guyanská Diana 16:25 Poslové nádeje 17:00 Člověk a média – Ohrožení veřejnoprávních médií 18:00 Předání proutěného řemesla 18:30 Bible pro nejmenší: Filip 18:35 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 18:45 Můj Bůh a Walter: Člověk 19:00 Putování po evropských kláštřech: Trapisti – Diepenveen – Návrat ke kořenům 19:30 Řád svatého Huberta 20:00 Kulatý stůl: Svědkové víry 20. století 21:30 V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče 21:40 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 22:00 Návrat orla skalního do české přírody 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:35 Bez hábitu naživo: Z kláštera Mnišek Řádu kazatelského ve Znojmě 0:40 Historie sklářství v Karlovině 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 8. 2016

6:05 Poselství svatých: Johanka z Arku 6:15 10 let s televizí Noe: Pozvání přijali 7:45 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei 8:05 Můj Bůh a Walter: Člověk 8:25 Noeland (47. díl) 8:55 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 9:00 Hermie – obyčejná housenka 9:35 Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří 10:00 Poutní mše svatá z Vavřínečku u Domažlic [L] 11:30 Sekce pro mládež ČBK 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Milosrdství a svatost: Wadovice 12:30 S dětmi na Chodsku: Chodské slavnosti 2016 [L] 13:40 Soňa 14:00 DEN PRO RODINU: živý vstup [L] 14:30 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 15:00 DEN PRO RODINU: živý vstup [L] 15:30 Sekce pro mládež ČBK 16:00 Zatulávané pohádky: Chodské slavnosti 2016 [L] 17:15 Jezuitské redukce v Paraguai 17:30 United 18:00 Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk 18:30 Bible pro nejmenší: Filip 18:35 Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem 18:40 Pod lampou: Končí se éra svobody a ctinosti? 20:00 Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor 20:50 V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy [P] 21:00 Příběh zbrojníka: Chodské slavnosti 2016 [L] 22:35 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 0:10 COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 0:45 Člověk a média – Ohrožení veřejnoprávních médií 1:40 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 8. 2016

6:15 Ars Vaticana (25. díl) 6:25 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 7:00 Cvrlikání (36. díl): Honza Brož 8:10 Návrat orla skalního do české přírody 8:40 Credo: korouhve Karla Rechlíka 9:00 Výchova a občanství 9:25 Strání – obec pod Javorínou 10:00 Poutní mše svatá z Vavřínečku u Domažlic [L] 11:25 Milosrdství a svatost: Wadovice 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (7. díl): S fotografem Jakubem Dostálem 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 Můj Bůh a Walter: Člověk 12:35 Léta letí k andělům (65. díl): Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei 13:00 Muzikanti, hrajte 13:35 Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor 14:30 Domov nosíme v sobě: Chodské slavnosti 2016 [L] 16:35 Předání proutěného řemesla 17:00 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše Matka a sestra ve víře 17:55 Sedmihlásky (52. díl): Já sem děvče jako lusk 18:00 Noeland (49. díl) 18:30 Hermie a lhařka Flo 18:55 My v Odrách 2014 19:40 Poselství svatých: František z Assisi 20:00 Život za život 21:35 10 let s televizí Noe: Pozvání přijali 23:05 Ars Vaticana (25. díl) 23:15 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:30 Janáčkův máj: Bohuslav Matěj Černohorský a jeho pokračovatelé 0:45 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 8. – 19. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mdr 18,6-9

Ž 33(32),1+12.18-19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

2. čt.: Žid 11,1-2.8-19

Ev.: Lk 12,32-48

Pondělí 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Ez 1,2-5.24-28c

Ž 148,1-2.11-12.13.14

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy. Nebo: Aleluja.*

Ev.: Mt 17,22-27

Úterý 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21-22

Ž 45(44),11-12.14-15.16-17

Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)

Ev.: Mt 25,1-13

Středa 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6-10

Ž 112(111),1-2.5-6.7-8.9

Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)

Ev.: Jan 12,24-26

Čtvrtek 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Ez 12,1-12

Ž 78(77),56-57.58-59.61-62

Odp.: srov. 7 (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Mt 18,21-19,1

Pátek 12. 8. – nezávazná památka sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Ez 16,1-15.60.63

nebo Ez 16,59-63

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 1c (*Tvůj hněv se utišil, Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.*)

Ev.: Mt 19,3-12

Sobota 13. 8. – nezávazná památka sv. Ponciána

a Hippolyta nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32

Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)

Ev.: Mt 19,13-15

Zaniká Papežská rada pro sdělovací prostředky

Sekretariát pro sdělovací prostředky uspořádal setkání na rozloučenou s arcibiskupem Claudiem Cellim, předsedou Papežské rady pro sdělovací prostředky, který v těchto dnech končí svoji službu u římské kurie, protože dovršil kanonický věk 75 let. Také zmíněná papežská rada končí svoji existenci, a to v důsledku reformy vatikánských médií a vzniku nového vatikánského úřadu, tedy Sekretariátu pro sdělovací prostředky, který byl ustanoven loni a v jehož čele stojí Mons. Dario Vigano. Za dlouholetou službu poděkoval arcibiskupovi Cellimu státní sekretář Apoštolského stolce, kardinál Pietro Parolin.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 21. 7. 2016

DEN PRO RODINU – MY JSME TADY TAKY!

Praha, 13. srpna 2016

Statistice rodičů se v naší zemi denně starají o své děti. Pouze rodina je základem zdravého a prosperujícího národa. Pojďte s námi upozornit na její nedoceněnou roli!

Začínáme 13. srpna 2016 ve 14 hodin na Ovocném trhu v Praze, odkud se společně vydáme centrem Starého Města na Kampu. Od 15 hodin vás zveme ke strávení letního sobotního odpoledne v parku na Kampě, kde je připraven bohatý program pro celou rodinu. **Více na www.denprorodinu.eu nebo www.petice-adopce.cz nebo www.vorp.cz.** Jedním z organizátorů Dne pro rodinu je Výbor na obranu rodičovských práv (VORP).

Ve čtvrtek 11. srpna 2016 v 18.00 hodin bude v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně sloužit MŠI SVATOU ZA DUŠI ZESNULÉHO FRANTIŠKA FERDINANDA D'ESTE A JEHO CHOTI novokněz P. Jakub Václav Zentner FSSP. Po mši svaté je domluvena možnost návštěvy oratoře Františka Ferdinanda d'Este, onoho místa, kde se tři sirotci dozvěděli zprávu o zavraždění svých rodičů a kde se dochovaly modlitební knížky následníka trůnu a další věci. Je domluven výklad MUDr. Jitky Válkové. Poutní kostel v Chlumu u Třeboně je také často označován jako „zmenšeni- nebo“ trojlodního poutního místa Mariazell v Rakousku. Srdečně všechny zveme!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. SRPNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 8.		PO 8. 8.		ÚT 9. 8.		ST 10. 8.		ČT 11. 8.		PÁ 12. 8.		SO 13. 8.			
Antifona	1028	1148	1722	1941	1708	1924	1708	1924	1741	1961	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	786	884	786	884	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1723	1941	1709	1926	1708	1925	1742	1961	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1710	1926	1463	1646	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1724	1942	1710	1926	1463	1647	1743	1962	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1724	1943	1710	1927	1463	1647	1743	1963	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1724	1943	1711	1927	1711	1927	1744	1963	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	709	800	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649	1613	1650	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	792	890	792	890	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1713	1930	1713	1930	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1712	1646	1463	1647	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 6. 8.															
Hymnus	1457	1639	1039	1158	1727	1946	1714	1932	1714	1932	1746	1965	1117	1242	1132	1258
Antifony	1457	1640	1040	1159	1056	1177	1715	1932	1464	1648	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1457	1640	1040	1159	1057	1177	1715	1932	1715	1932	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1459	1642	1043	1162	1730	1949	1717	1934	1464	1648	1749	1968	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	1459	1642	710	801	1731	1950	1717	1935	1464	1648	1750	1969	1121	1246	710	801
Prosby	1459	1642	1043	1163	1731	1950	1718	1936	1718	1936	1750	1969	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	1455	1637	709	800	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649	1613	1650	711	802
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NEDÁVNÁ HISTORIE

KRVAVÉ JAHODY • PŘÍBĚH ŽENY, KTERÁ PŘEŽILA GULAG

Jiří S. Kupka

Děsivé svědectví Věry Sosnarové deportované ve 14 letech spolu s devítiletou sestrou Naďou a jejich ruskou matkou – petrohradskou emigrantkou Ljubou Mělkinovou – z Brna do Sovětského svazu. V nápravném pracovním táboře na Sibíři zakoušejí nekonečné hrůzy stalinského teroru, které matka nepřežila. Po vytouženém propuštění putují jako sirotci bez dokladů na Dálný východ, kde pokračují v otročích pracích v lese, na tichomořské obchodní lodi a posléze v sovětském vnitrozemí, v dole, kolchoze a slévárně. Do Československa se vracejí až po 19 letech. Pozadí dramatu života a smrti vykresluje 20. století jako střet nacionalismů, degeneraci lidských ideologií a světových válek.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství a vydavatelství ve spolupráci se společností ERGO Brauner, s. r. o. • Čtvrté, doplněné vydání, v KN vydání druhé • Váz., A5, 240 stran, 298 Kč

ŽIJEME DUCHOVNĚ VŽDY A VŠUDE

BUĎ, KDE JSI

Štěpán Smolen • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Fantaskní, lehce humorný příběh o hledání stálosti v nestálé době. Doba přeje pohybu. Těkáme z místa na místo, ze vztahu do vztahu a z webu na web. I student teologie se nechává nést proudem, dokud nepotká záhadného starce, jenž se mu stane samozvaným průvodcem na cestě. Nepřipraven – ještě v pyžamu a s kartáčkem na zuby – je nucen podniknout výpravu napříč sta-

letími a kontinenty, až k pouštním otcům na Saharu, ale především do vlastního nitra.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 152 stran, 199 Kč

MEDITACE NAD ŽALMEM 136 (135)

• ŽALM MILOSRDENSTVÍ • JEHO MILOSRDENSTVÍ TRVÁ NA VĚKY

Sr. Lucie Tartara, Klášter Naší Paní nad Vltavou

Rozjímání sestry trapistky nad jednotlivými verši 136. žalmu, jenž oslavuje milosrdenství Boží. Text je provázen barevnými ilustrativními fotografiemi a obrázky.

Trapistky • Brož., A6, křídový papír, 40 stran, 50 Kč

SPIRITUALITA HUMANITÁRNÍ POMOCI

Petr J. Jílek

Knihka předkládá návod, jak nejlépe a účinně propojit pomoc potřebným se společenstvími modlitby a kontemplace, jak se na naši životní cestě může prolínat teorie a praxe, jakým způsobem můžeme vkládat své nohy do Kristových stop se skloněním se k chudým a trpícím. Obsahuje velké množství odkazů, biblických citátů a praktických doporučení k účinnému praktikování dobrovolné pomoci bližním a potřebným. Autor sám zakotvil ve spiritualitě svatolazarského řádu, inspirací se mu stala i spiritualita františkánská, kdy na počátku svého obrácení sv. František pečoval právě o malomocné, kterými dříve pohrdal, a hořké se mu stalo sladkým. Věřící nemají být jako služebníci, kteří slouží pouze za mzdu, ale jako služebníci, kteří na mzdu nečekají. Mají sloužit Bohu z lásky a bohabojnosti, taková služba Bohu povznáší člověka. Boží království se tak uskutečňuje už na tomto světě v každém lidském srdci a zejména tam máme být misionáři.

Stanislav Juhaňák - TRITON • Brož., 140x201 mm, 224 stran, 199 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. Dohlní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.